

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501 ☎: 06-1/441-6502

✉: titkarsag@panasztestulet.hu

🌐: www.panasztestulet.hu

Ügyszám: FRP/62/2013/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

257/2013. (IX. 18.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ 2013. január 27-én előterjesztett **panaszát** a 2013. szeptember 18-án – dr. Kádár András Kristóf testületi tag távollétében – megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a M. városi Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben alapjogot sértő intézkedésre nem került sor, illetve alapjogot sértő intézkedés nem állapítható meg.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

I.

Indokolás

1) A panaszos 2013. január 27-én a Testület elektronikus formanyomtatványán terjesztette elő panaszát, amelyet 2013. február 20-án aláírásával megerősített. A panaszos a beadványában 2013. január 26-án történt rendőri intézkedéssel kapcsolatban az alábbiakról számol be.

A panaszos 2013. január 26-án, a késő esti órákban 22 óra után telefonon kért intézkedést a 107-es hívószámon, mivel az alattuk lévő lakásban lakók magatartása elviselhetetlen volt. A járőrök (egy férfi és egy nő) viszonylag rövid időn belül kiérkeztek, intézkedésüket a panaszos és felesége nem hallották, majd a rendőrök körülbelül 10 perc után távoztak. A rendőrök távozása után a zajongás (kopogás, kiabálás stb.) újult erővel megindult, a panaszos visszahívta az ügyeleteset és tájékoztatást kért, hogy miként intézkedtek a járőrök. A panaszos elmondása szerint az alattuk lakók jogtalanul használják a lakást, azonban az ügyeletes arról

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

tájékoztatta őt, hogy bérleti szerződést mutattak be tartózkodási jogcímük igazolására. A panaszos kérte, hogy szíveskedjenek visszafáradni és fegyelmezni az ott tartózkodókat. Visszaérkezésüket követően, 23 óra körül a két járőr a panaszos lakásának ajtaján kezdett dörömbölni, majd ijesztően agresszív stílusban, kiabálva vonta kérdőre a panaszost. A panaszos felesége annyira megijedt a megütött hangnemtől, hogy elsírta magát. A panaszos kifogásolja, hogy őt a rendőr megalázta, már csak koránál fogva is, mert 61 éves kora ellenére a rendőr tegezve beszélt (kiabált) vele, továbbá kiabálva azt mondta, hogy fogja be a pofáját, ha ő beszél, mert mindjárt kirángatja a saját lakásából.

A panaszos beadványát azzal zárta, hogy reméli, hogy panaszát kivizsgálják, annak ellenére, hogy ez már nem segít azon, hogy a rendőr az emberi méltóságába gázolt a többi lakó jelenlétében, akik innentől azt feltételezik majd róla, hogy „bűnöző lett”, hiszen mi másért ordibálna vele egy rendőr késő éjszaka.

2) Az előadó testületi tag 2013. február 4-én kelt tájékoztató levelében részletesen tájékoztatta a panaszost a Testület eljárásáról, hatásköréről, valamint felhívta őt arra, hogy panaszát aláírásával is erősítse meg, illetve az intézkedéssel kapcsolatban pontosító kérdéseket tett fel. A panaszos a levelet 2013. február 6-án vette kézhez.

3) A panaszos 2013. február 20-án kelt levelében aláírásával is megerősítve újra kérte a Testület eljárását. A panaszos azzal egészítette ki panaszát, hogy ő a megaláztatása miatti felháborodásának hangot adott, mivel véleménye szerint a rendőr testületben tett esküjéhez mérten méltatlanul viselkedett az intézkedés során.

II.

A Testület az ügy érdemi vizsgálata, a tényállás pontosabb megismerése érdekében felvilágosítást kért az ORFK Ellenőrzési Szolgálatán keresztül az illetékes M. városi Rendőrkapitányságtól, valamint megküldeni kérte az ügyvel kapcsolatos rendőrségi dokumentumokat, és a konkrét kérdésekkel kapcsolatban a rendőrség álláspontját. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbiak állapíthatók meg.

1) A M. városi Rendőrkapitányság vezetője a Testület kérdéseire válaszolva 2013. március 19-én kelt tájékoztató levelében az eseményekről a következőképp számol be.

2013. január 26-án két alkalommal, 22 óra körüli időben, valamint az első intézkedést követő fél órán belül érkezett névtelen bejelentés a M. városi Rendőrkapitányság ügyeletére a Sz. út *** IV/3. szám alatti csendháborítás miatt. A bejelentésről hanganyag már nem áll rendelkezésre, tekintettel arra, hogy a rögzített hangfelvételeket 30 után megsemmisítik.

Az intézkedéseket a M.városi Rendőrkapitányság A. Rendőrőrsének két járőre, H. G. r. törzsőrmester és K. A. r. őrmester fogatosította.

Az első intézkedés alkalmával a helyszínre kikerkező kollégák a bejelentésben megjelölt lakás ajtaja előtt megálltak, nem tapasztaltak hangoskodást, vagy olyan cselekményt, amely alkalmas lett volna a csendháborítás megvalósítására. A lakásba becsengettek, ahol két felnőtt nő és egy kiskorú gyermek tartózkodott. Elmondásuk alapján már régen nyugovóra tértek,

nem hangoskodtak. A lakásban tartózkodó személyek felvilágosítása atekintetben megtörtént, hogy a jövőben tartózkodjanak az esetleges hangos magatartástól. A történetek visszajelzése megtörtént az URH ügyeletnek. Az ügyelet azt az információt adta, hogy a bejelentés névtelen volt, ezért a rendőrök nem tudták felvenni a kapcsolatot a bejelentővel, így a helyszínről távoztak.

Az első intézkedés befejezését követő fél órán belül ismét névtelen bejelentés érkezett az ügyeletre, ugyanarra a címre, ismét csendháborítás miatt. Ugyanazok a járőrök érkeztek ki a helyszínrre, az előző alkalomhoz hasonlóan megálltak a lakás ajtaja előtt, ahonnan semmilyen zaj nem szűrődött ki. Az ott tartózkodókkal felvették a rendőrök a kapcsolatot, akik értetlenül álltak a bejelentés előtt, mert elmondásuk alapján már aludtak. A rendőrök felvették a kapcsolatot a V/3. számú lakásban a panaszossal, elmondva h csendháborítás miatt érkezett bejelentés, ez ügyben szeretnének néhány kérdést feltenni. A panaszos elmondta, hogy ő volt a bejelentő, mert nem tudnak aludni a IV/3. számú lakásban tartózkodók hangoskodása miatt. Időközben a III/3. lakásban lakók feljöttek az V. emeletre, akik alátámasztották azt, hogy a IV/3. lakásból nem tapasztaltak hangoskodást. Mivel a helyszínen nem utalt semmi arra, hogy csendháborításra okot adó körülmény merült volna fel, a rendőrök nem intézkedtek senkivel szemben.

A kapitányságvezető levele rögzíti azt az intézkedéssel kapcsolatban, hogy miután a panaszos azonosította magát, mint bejelentőt, előadta, hogy a IV/3. számú lakásban folyamatosan hangoskodnak, hiába hív rendőrt, érdemi előrelépés nem történik, utalva arra, hogy a lakásban élők etnikai és faji hovatartozása miatt nem történik intézkedés. A rendőrök tájékoztatták őt arról, hogy a rendőrség etnikai és faji hovatartozás nélkül intézkedik – amennyiben az szükséges – minden állampolgárral szemben, azaz ha a csendháborítás szabálysértése fennállna, úgy annak elkövetőjét a szabálysértés továbbfolytatása miatt előállíthatják a rendőrkapitányságra, mivel azonban sem a szomszédok, sem a rendőrök nem észleltek csendháborításra utaló körülményt, így intézkedés nem történt. A rendőrök ezt követően tájékoztatták a panaszost a panasztételi jogáról, amelyet ő tudomásul vett.

2) Az intézkedést fogyanatosító K. A. r. őrmester 2013. március 14-én kelt jelentése az alábbi új információkat tartalmazza.

Az első intézkedést követően fél órán belül ismét bejelentés érkezett, mely szerint ugyanazon címen van probléma. Az ügyeletes azt a tájékoztatást adta, hogy a bejelentő az első intézkedést sérelmezve, kioktató stílusban elmondta, hogy az intézkedő rendőröknek miként kéne lefolytatnia az intézkedést.

A második intézkedés alkalmával a bejelentett címen tartózkodók elmondták, hogy ők már aludtak, de a felettük lakó ütögeti a radiátor csövét, és ez lehallatszik hozzájuk, zavarja őket a pihenésben. Az elmondottak alapján a rendőrök feltételezték, hogy a V/3. számú lakásból érkezhett a bejelentés, ezért felmentek. A V/3. számú lakásban a panaszos nyitott ajtót, tájékoztatták, hogy csendháborításról érkezett bejelentés, ez ügyben szeretnének pár kérdést feltenni. A panaszos elmondta, hogy ő volt a bejelentő, mert nem tud aludni az alattuk lakók hangoskodásától és az első intézkedés után sem történt érdemleges változás. A panaszos kifejtette, hogy szerinte azért nem intézkednek a rendőrök a csendháborítókkal szemben, mivel H. G. r. főtörzsőrmester is roma származású – csak úgy, mint az alattuk lakók – és védik egymást. Ezt követően K. A. r. őrmester tájékoztatta a panaszost arról, hogy etnikai és faji hovatartozás nélkül intézkednek minden állampolgárral szemben, amennyiben a

csendháborítás fennállna, illetve a csendháborítást elkövető, és azt folytató személyt elő is állíthatnák a M. városi Rendőrkapitányságra.

Ezt követően a III/3. számú lakásban lakók feljöttek az ötödik emeltre és elmondták, hogy nem értik mi a probléma, mivel nem tapasztaltak hangoskodást. Arra való tekintettel, hogy a rendőrök sem hallottak egyik lakásból sem kiszűrődő zajokat, nem intézkedtek senkivel szemben. A rendőrök ezt követően tájékoztatták a panaszost a panasztételi jogáról, melyet ő tudomásul vett és azt mondta, hogy élni fog vele.

3) K. A. r. őrmester 2013. március 22-én a következőkkel egészítette ki a jelentését.

Két alkalommal jelentek meg a Sz. út. ** szám alatt. Első alkalommal 22 óra körüli időben, ekkor a panaszos még nem volt jelen és nekik sem volt tudomásuk kilétéről. Második alkalommal 22 óra 30 perc körül tértek vissza a fenti címre. A csendháborítás miatt végzett adatgyűjtés során merült fel, hogy valószínűleg az V/3. számú lakásból érkezett a bejelentés, ezért felvették vele a kapcsolatot. A panaszossal szemben nem történt intézkedés, csupán tájékozódni kívántak. A r. őrmester jelentésében úgy nyilatkozott, hogy kényszerítő eszköz használatának kilátásba helyezése sem történt. A párbeszéd a panaszos lakása előtt zajlott, annak más fültanúja nem volt, a beszélgetés végére érkeztek meg a III/3. számú lakásban lakók. A párbeszéd során végig udvariasan, magázódva beszéltek a panaszossal, annak ellenére, hogy a panaszos tegezve adott hangot azon véleményének, mely szerint a csendháborítók roma származása miatt nem intézkednek velük szemben.

III.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) rendelkezéseire – a vizsgálat tárgyává tette a rendőrök intézkedési kötelezettségét, valamint a panaszossal szemben megütött hangnemét.

A vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedések érintették a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye II. cikkében foglalt emberi méltósághoz fűződő, valamint a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogát az alábbiak szerint.

1) A Testület elsőként a rendőrök intézkedési kötelezettségét vonta vizsgálatra körébe.

Tekintettel arra, hogy a bejelentések és a rendőri „válaszreakciók” egyazon szabálysértéssel kapcsolatos folyamat részei, azokat a Testület nem külön-külön, hanem összességében elemezte és ennek során a rendőrség intézkedési kötelezettségével kapcsolatban az alábbi megállapításokra jutott.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése szerint „a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait”.

Az Rtv. 13. §-ának (1) bekezdése rendelkezik a rendőr intézkedési kötelezettségéről. A hivatkozott jogszabályhely szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. A Szolgálati Szabályzat az Rtv. előírásait a következőkkel egészíti ki. A 9. § (1) bekezdése alapján a rendőr szabálysértés észlelése esetén feljelentést tesz, vagy - jogszabály által meghatározott esetekben - helyszíni bírságot szab ki. A szabálysértést észlelő rendőr figyelmeztetést azon szabálysértés esetén alkalmazhat, amely miatt helyszíni bírságot szabhat ki.

Az Rtv. 24. §-a szabályozza a rendőrség segítségnyújtási kötelezettségét. Az (1)-(3) bekezdések szerint „a rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadni. A magánérdekek védelme e törvény alapján csak akkor tartozik a rendőrség hatáskörébe, ha a törvényes védelem az adott körülmények között más módon nem biztosítható, vagy ha a rendőri segítség nélkül a jog érvényesíthetősége meghiúsulna vagy számottevően megnehezülne. A segítségnyújtás csak halaszthatatlan szolgálati érdekből tagadható meg, közvetlen életveszély esetén csak akkor, ha a segítségnyújtás miatt több ember élete kerülne közvetlen veszélybe.”

A szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (továbbiakban: Szabs. tv.) 195. § (1) bekezdése szerint a csendhárítás szabálysértését követi el az, aki lakott területen, az ott levő épületben, vagy az ahhoz tartozó telken, tömegközlekedési eszközön, továbbá természeti és védett természeti területen indokolatlanul zajt okoz, amely alkalmas arra, hogy mások nyugalma, illetve a természeti vagy a védett természeti értéket zavarja. [(2) Az szabálysértés miatt a közterület-felügyelő, természeti és védett természeti területen a természetvédelmi őr és helyi jelentőségű védett természeti területen az önkormányzati természetvédelmi őr is szabhat ki helyszíni bírságot.]

A Testület ezen a ponton szükségesnek tartja felhívni a figyelmet töretlen gyakorlatára, miszerint ha az Rtv. szerinti rendőri fellépés mögöttes jogalapjaként a rendőrség egy Rtv.-n kívüli jogszabályban meghatározott tényállás tekintetében fennálló gyanúokra (pl. bűncselekmény vagy szabálysértés gyanújára) hivatkozik, a Testület – a kérdéses cselekményért egyébként fennálló szabálysértési vagy büntetőjogi felelősség kérdésében való állásfoglalás nélkül – vizsgálja, hogy az adott esetben fennállt-e olyan fokú gyanú, amely elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra. Amennyiben a Testület ezt a vizsgálatot nem végezné el, a jogkorlátozás érdemi kontrollja kiüresedne, illetve elmaradna, és ezzel sérülne az érintett panaszhoz való alkotmányos joga.

a) A rendőri jelentések és a panaszosi előadás abban megegyezik, hogy a panaszos arról tett (névtelenül) az este folyamán két alkalommal bejelentést a rendőrségre, hogy a IV/3. szám alatt lakók folyamatosan hangoskodnak, ami miatt képtelenség pihenni. A bejelentő emiatt rendőri segítséget kért.

A Testület álláspontja szerint a bejelentés tartalma felvetette annak a gyanúját, hogy az érintett ingatlanban tartózkodó személyek a csendhárítás szabálysértését követik el, tehát a bejelentésben ismertetett esemény nyilvánvalóan olyannak volt tekinthető, amely az Rtv. 13. §-a értelmében rendőri beavatkozást tett szükségessé, intézkedési kötelezettséget keletkeztetett.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint a bejelentések tartalma miatt a rendőrségnek fennállt az intézkedési kötelezettsége.

b) A Testületnek ezt követően abban kellett állást foglalnia, hogy az intézkedési és a segítségnyújtási kötelezettségét a rendőrség jelen esetben megfelelően teljesítette-e.

A panaszos panaszbeadványában sérelmezte, hogy annak ellenére, hogy csendháborítás miatt kért intézkedést – az álláspontja szerint a IV/3. számú lakásban amúgy jogtalanul tartózkodó lakókkal szemben –, a járőrök intézkedésük után (melynek részleteit a panaszos nem ismeri) mintegy 10 perc elteltével távoztak, és a zajkeltés (kiabálás, kopogás) újult erővel megindult. A panaszos ekkor újra telefonált a rendőrségre, tájékoztatást kérve az első intézkedésről, valamint kérte, hogy a rendőrök fájadjanak vissza és figyelmeztessék a hangoskodókat.

A rendőri jelentések az ügygel kapcsolatban azt rögzítik, hogy a bejelentésben szereplő lakás ajtaja előtt nem tapasztaltak semmilyen hangoskodást, zajkeltést vagy olyan cselekményt, amely a csendháborítás tényállását megvalósította volna. A lakásba való becsöngetés és bebocsátás után megállapítást nyert, hogy ott két felnőtt nő és egy kiskorú gyermek tartózkodik, elmondásuk alapján már régen lefeküdtek aludni, nem hangoskodtak. A rendőrök figyelmeztették őket, hogy a későbbiekben is kerüljék a csendháborítást. A történeteket jelentették az ügyeletnek, akitől az az információ érkezett vissza, hogy a bejelentés névtelen volt, ezért mivel nem tudták a bejelentővel felvenni a kapcsolatot, távoztak. Az intézkedést követő fél órán belül újabb névtelen bejelentés érkezett, amelyben a bejelentő sérelmezte a korábbi intézkedést, és arról tájékoztatta az ügyeletest, hogy a hangoskodás nem szűnt meg és rendőri intézkedést kér. A második intézkedés során is úgy jártak el a rendőrök, ahogyan először: a becsöngetés előtt pár percig megálltak a IV/3. számú lakás előtt, de hangoskodást továbbra sem tapasztaltak. Miután becsöngettek, az ott lakók értetlenkedésüket fejezték ki a bejelentés miatt, továbbá elmondták, hogy a V/3. számú lakásban tartózkodók ütögetik a radiátor csövét. Az elmondottak alapján a rendőrök feltételezték, hogy onnan érkezhettek a bejelentés, ezért felvették a kapcsolatot az ott lakókkal.

A Szolgálati Szabályzat fentebb idézett szakasza lehetővé teszi, hogy a rendőr – mérlegelésétől függően – figyelmeztetést alkalmazzon azon esetekben, amikor a törvény szerint helyszíni bírság szabható ki. A Szabs. tv. 20. § szerint a figyelmeztetés alkalmazásának akkor van helye, ha a szabálysértés az elkövetés körülményeire tekintettel csekély súlyú és ettől az intézkedéstől kellő visszatartó hatás várható. A figyelmeztetéssel a szabálysértési hatóság, illetve a bíróság a rosszallását fejezi ki és felhívja az eljárás alá vont személyt arra, hogy a jövőben tartózkodjon szabálysértés elkövetésétől. A Szabs. tv. fentebb hivatkozott szakasza lehetővé teszi helyszíni bírság kiszabását, és ezáltal a rendőrnek lehetősége van figyelmeztetés alkalmazására, ha álláspontja szerint annak kellő visszatartó hatása van álláspontja szerint.

A csendháborítás szabálysértési tényállásánál mindig mérlegelés kérdése, hogy a tapasztalható zaj mikor minősül indokoltnak vagy indokolatlannak, ugyanaz a zaj eltérő mértékben lehet zavaró hétköznap vagy hétvégén, illetve a nap különböző szakaszaiban.

Jelen esetben a kikerülő rendőrök egyik alkalommal sem tapasztaltak hangoskodást a bejelentésben megjelölt lakásnál, ennek ellenére tájékoztatták az ott lakókat, hogy továbbra is tartózkodjanak a hangoskodástól, a második eset tisztázásakor pedig a III/3. számú lakásban lakók is megerősítették, hogy nem tapasztaltak hangoskodást a házban.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint az intézkedő rendőrök megfelelő körültekintéssel jártak el az eset kapcsán, maradéktalanul foganatosították a szükséges intézkedéseket (adatgyűjtés, a házban lakók meghallgatása). Magában a panaszbeadványban is az szerepel, hogy az ügyeletes arról tájékoztatta a panaszost, hogy a rendőrök ellenőrizték a bejelentésben megjelölt lakásban lakók tartózkodási jogcímét, akik érvényes bérleti szerződést mutattak be. Kijelenthető tehát, hogy a rendőrök az adott körülmények közt a rendelkezésükre álló eszközöket igénybe vették, igyekeztek a problémát a leghatékonyabban orvosolni.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint az eljáró rendőröket mulasztás nem terheli, mert az intézkedési kötelezettségüknek megfelelő módon eleget tettek, emiatt nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

2) A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök második intézkedését követően a két járőr az ő lakásának ajtáján dörömbölve agresszíven, kiabálva vonta kérdőre a panaszost. A rendőr nem tartotta tiszteletben a korát, letegezte őt 61 éves kora ellenére, valamint rákiabált, hogy a panaszos fogja be a pofáját, ha ő beszél, mert mindjárt kirángatja őt a saját lakásából, bilincsben viszi el, ha még egyszer bejelentést mer tenni. Az intézkedő rendőr belegázolt a méltóságába, mivel az ott lakók is hallották a kiabálást, akik ezután biztos azt feltételezik majd róla, hogy bűnöző, mivel a rendőrség különben nem kiabálna vele ilyen késő éjjeli órán.

A rendőrségi iratok a fenti incidensre vonatkozóan a beadványban foglaltak ellenkezőjét tartalmazzák, nevezetesen, hogy sem intézkedés, sem kényszerítő eszköz használatának kilátásba helyezése nem történt részükről, a rendőrök csupán tájékoztak a bejelentett csendháborításról. A párbeszéd a panaszos lakása előtt zajlott, annak más fültanúja nem volt, a beszélgetés végére érkeztek meg a III/3. számú lakásban lakók. A rendőrök a beszélgetés során végig udvariasan, magázódva beszéltek a panaszossal, annak ellenére, hogy a panaszos tegezve adott hangot azon véleményének, mely szerint a csendháborítók roma származása miatt nem intézkednek velük szemben.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése értelmében „a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait”, míg a 11. § (1) bekezdés rögzíti, hogy „a rendőr köteles a szolgálati beosztásában meghatározott feladatait a törvényes előírásoknak megfelelően teljesíteni”.

A tanúsított hangnem tekintetében a Testület utal az Rtv. 2. §-a (1) bekezdésének második mondatával kapcsolatban arra, hogy az intézkedő rendőrökkel – mint a közhatalmi funkciót ellátó szerv tagjaival – szemben minden esetben elvárható az udvarias és kulturált fellépés. A Testület az esettel kapcsolatban a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexében (a továbbiakban: Etikai Kódex) foglalt követelményekre is felhívta a figyelmet, amelyek ugyan nem minősülnek jogszabályi előírásoknak, azonban alapjaiban meghatározzák a rendőri hivatás értékeit, és erkölcsi iránymutatásul szolgálnak a rendőrség és az egyes rendőrök számára. Az Etikai Kódex 5. pontja kimondja, hogy „a rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit [...] indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz [...] megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.”

A Testület a panaszossal szemben alkalmazott hangnem kapcsán, a rendőri és a panaszosi állítások közötti ellentmondást a rendelkezésre álló szűk bizonyítási eszközökkel feloldani nem tudta. A Testület ezért nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy az intézkedő rendőr betartotta-e az Rtv. 2. § (1) bekezdésében foglaltakat, ezért a panaszos emberi méltóságához való jogának sérelme nem volt megállapítható.

IV.

A Testület álláspontja szerint a panaszos bejelentése alapján intézkedési kötelezettsége keletkezett a rendőrségnek és az eljáró rendőrök annak megfelelő módon eleget tettek. A rendőrök által használt hangnem tekintetében a panaszos emberi méltóságához való jogának sérelme nem volt megállapítható.

Mindezekre tekintettel a Testület állásfoglalását a rendelkező részben foglaltak szerint alakította ki, és az Rtv. 93. §-ának (2) bekezdése szerint a panasz áttételéről döntött.

Budapest, 2013. szeptember 18.

Dr. Kozma Ákos
testületi tag (elnökhelyettes)

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
előadó testületi tag

Dr. Féja András
testületi tag